

číslo 35/2000

vychází 14. srpna

Životní styl
S POLOPRÁZDNOU
KAPSOU

NAŠE REPUBLIKA ZNÁMÁ I NEZNÁMÁ

Do světa lesních samot

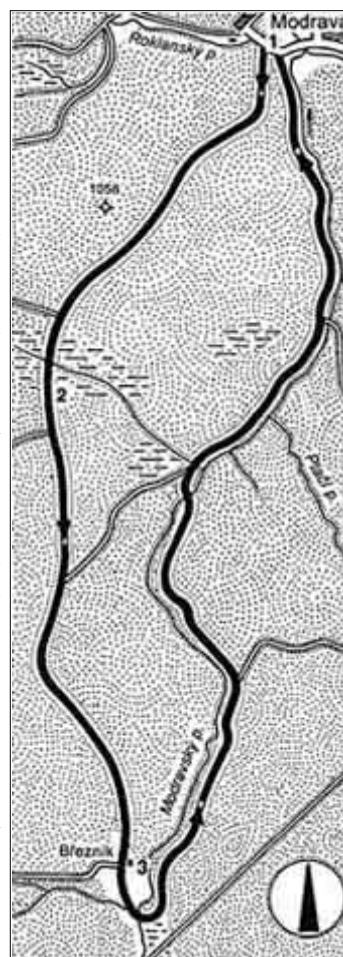
Tiše šumějící lesy, namodralý opar nad horskými jezery, hluboké tajemné slatě a život lidí v drsném kraji - to všechno nacházíme v díle Karla Klostermanna, spisovatele, jenž nad jiné náležel právě Šumavě. Klostermannovy povídky a romány si připomeneme na mnoha místech. Jedno z nejkrásnějších a nejromantičtějších je cílem následujícího putování. Právě tady se odehrával děj prvního Klostermannova románu Ze světa lesních samot.

Modrava, bus - Cikánská slat' 3,5 km - Březník 7,5 km - Modrava 15 km

Z **Modravy** jdeme po zelené turistické značce k rozcestí (1) u Modravského potoka a odtud stoupáme dosti strmě lesní cestou těsně pod vrchol Modravské hory (1157 m), scházíme k Cikánské slati (2) a krátký úsek zdoláváme po povalovém chodníčku. Dorazíme na lesní silničku a touto Starou březnickou cestou jdeme pohodlně lesem a v závěru prudčeji klesáme k **Březníku**. Bývalá hájovna (3) - dnes informační místo, v sezoně občerstvení - je jedinou připomínkou někdejší osady. Březník (německy Pürstling) patří k nejdeštivějším místům na Šumavě, roční průměr srážek činí 1500 mm, má svoji podivuhodnou atmosféru danou i nádhernou polohou na břehu Luzenského potoka. Tady nám nevaří ani kapky deště, a vydaří-li se počasí, tak přes Luzenské údolí hledíme na panoráma Luzného. Luzenským údolím žádná turistická trasa nevede, v blízkosti není ani hraniční přechod - na Luzný je možný výstup pouze z německé strany.

Části lesa pod Luzným se říká Na spravedlnosti. Dávno tudy vedla Zlatá stezka a v odlehlých končinách nebylo ani kde se cestou najíst. A tak na královský příkaz bavorské město Grafenau zřídilo a zásobovalo sklad chleba - jakousi samoobsluhu. Každý si mohl vzít tolik, kolik potřeboval, a do pokladnice pak jen vhodil příslušný peníz. Sázka na poctivost a svědomí ale nevyšla - až příliš mnoho bylo těch, kteří chleba brali, leč nezaplatili. A tak radní vyhlásili, že smrtí potrestají zloděje, a na výstrahu se dokonce objevila i šibenice. Ani to však nepomohlo, a tak začali měšťané sklad hlídat. Kdo chleba odcizil bez placení, byl bez milosti popraven. Kdoví, co je na tom pravdy, ale v roce 1884 tady bylo skutečně nalezeno větší množství lidských kostí...

Vraťme se ale ke Klostermannovi. Můžeme přitom posedět třeba v hezkém přístřešku u informační tabule a dívat se do Luzenského údolí či po poudu Modravského potoka. Karel Klostermann (1848?1923) se narodil v holandském Haagu, jeho otec, praktický lékař, se ale vrátil do Čech. Usadil se v Sušici, kde pobýval do roku 1854 a pak v letech 1857?1860, kdy sem mladý Karel Klostermann jezdil jako student na svátky a na prázdniny. Šumavu poznával z různých míst - pobýval i ve Vošovech, Rejstejně, Bohumilicích, Kašperských Horách. V roce 1891 napsal první román Ze světa lesních samot - dvacet let poté, kdy vlastní děj románu z období 1867?1871 končí (příchod a odchod revírníka Kořána z polesí Pürstling). V té době polesí Pürstling tvořilo součást rozlehlého lesního panství Dlouhá Ves-Prášíly (o celkové výměře 12 400 hektarů). V roce 1804 byla postavena dřevěná myslivna v nadmořské výšce 1126 m, nahrazená roce 1856 kamenným objektem. "Podnebí je možno nazvat nejdrsnějším z celé Šumavy," informoval hospodářský lesní plán z roku 1863. Nebylo to tvrzení přehnané. Sníh tady často leží do června, mrzne už v srpnu, jasné dny jsou hlavně na podzim při suchých mrazech. V polesí však bylo živo po většinu roku. Kácelo se od léta do podzimu, v zimě se přibližovalo na saních k potokům, od dubna do začátku léta se dříví plavilo, a

jakmile sníh roztál, byl čas na zalesňování.

Románová postava Kořána měla patrně předlohu v revírním lesním Václavu Wolfovi - ten sem přišel z krumlovského panství. Také některé dramatické příhody měly svůj reálný podklad - v srpnu 1869 se bavorští pytláci skutečně pokusili o přepadení myslivny.

Z rozcestí turistických tras se vydáme po modré - jsme na hranici I. zóny NP, netřeba tedy zdůrazňovat, že se pohybujeme jen po značených cestách. Naše modrá sleduje silničku podél Modravského potoka, tzv. Novou březnickou cestu, k rozcestí (1) se žlutou (Na Ztraceném) a později i červenou značkou. Modravský potok, který teď obdivujeme, vznikl soutokem Luzenského a Březnického potoka, po soutoku s Roklanským potokem v Modravě vytváří Vydru. Dlouhý úsek po silničce se může zdát trochu únavný, ale půvabná scenerie nám všechno bohatě vynahradí. Nebudeme chvátat a nebudeme ani váhat zastavit se a posedět na některém z mnoha pěkných míst. Silnička nás pak pohodlně přivede zpátky do Modravy.

(Zpracováno podle publikace Průvodce po Čechách, Moravě a Slezsku, vydané nakladatelstvím turistické literatury Soukup & David)